

SZENTMÁRTONI JÁNOS
 Elkészült levél
 Kovács Istvánnak

Egy gombai levél most salzföldi kertedbe téved,
 pirulva forgatja a szél e zörgő semmiséget.
 Kitárt ajtódban megpihen, majd újra szélbe lép,
 s elpörög a házak fölött egy parányi szélkerék.
 Utána kéne kapnom, vagy még utánafényleni,
 ha megcsillannak rajta a lét vonalkód-fényei.
 Emlékeket szállít: jókedvű, hóbertos társaság,
 trilláznak rá a cinkék, morognak mind a fák.
 De nem csupán ők úsznak az apróka fedélzeten,
 mintha tér-időnek fittyet hányna a történelem:
 világok trükkfala nyílik, pördülve korra kor,
 s olyan nyüzsgés támad rajta, hogy szinte hangyaboly.
 A pesti srácok korlátnak dőlve cigarettáznak,
 aranypermet pilinkél rájuk napkabátnak;
 székely legények sárba ragadt szekeret emelnek,
 szinte feltolják az égig, majd neki a hegyeknek;
 barikádok robajlanak még a nagy csönd előtt,
 s kidugják a fejük ők is, a varsói felkelők.
 Majd puskájukat ejtve a fénybe mind kihajolnak,
 és addig-addig élnek, hogy már nem is holtak.
 S ha azt hinnéd már, hogy nem fér közéjük semmi szó,
 felsorakozik, s búcsút int a lengyel légió.
 Ez a levél végül *ablak-televízió* lesz,
 ámulva bámulja egy járdalakó homeless,
 mint ősei az első tüzet évezredek óta:
szünetjelként fut az idő, s benne Európa - - -

Egy gombai levél most salzföldi kertedbe tévedt,
 pirulva forgatta a szél e zörgő semmiséget.
 Kitárt ajtódban megpihent, majd újra szélbe lépett,
 s elpörgött a házak fölött, míg maga is emlék lett.